KOTIMAAn katsaus

YKI RÄIKKÄLÄ

Valtakunnallisen *Kotimaa*-lehden elokuun numerossa päätoimittaja **Freija Özcan** käsittelee pääkirjoituksessaan uskoa, seksiä ja rahaa. Hän kuvailee maailmaa kolmijalkaisena jakkarana, jossa jalat ovat usko, seksi ja raha. On selvää, että seksi ja raha ovat ihmisten liikuttajia. Usko taas lähinnä niiden, joille se on joko tärkeä tai pakko. Niissä islamilaisissa maissa, joissa usko on kuolemanvakava asia, on piiloateisteja. Näitä ohjaa uskonto, ei niinkään usko. Länsimaissa taas usko ei enemmistöä paljonkaan heilauta.

Özcanin mukaan usko tai uskonto pyrkii asettamaan rajoja seksille ja rahalle. Seksin suhteen hän on oikeassa. Kirkot ovat aina pyrkineet moralisoimaan ihmisten seksuaalista käyttäytymistä – myös sitä, keille seksi kuuluu ja keille ei. Seksi on haluttu häivyttää jopa niin, että Jumalan pojankin piti syntyä neitsyestä ja hedelmöittymisen tapahtua jotenkin eteerisesti ilman synnillistä limakalvojen kohtaamista. Islamilaisissa kulttuureissa on menty niin pitkälle, että miesten hurjastelu on periaatteessa sallittua, mutta naisten on pidättäydyttävä ja piilotettava muotonsa ja tiukimmissa tulkinnoissa kasvonsakin, eikä liikkua saa muuten kuin perheen miespuolisen jäsenen seurassa, olipa tämä vaikka lapsi. Pikkupoika äitinsä siveyden vartijana.

Özcan toteaa sitten, että avioliiton ulkopuolinen seksi on syytä sallia – mutta VAIN niille nuorille pareille, jotka haluavat toisiinsa sitoutua. Vanhakirkollista eetosta on hankala piilottaa.

Rahan suhteen Özcan toteaa, että kristinusko ohjaa kohtuuteen rahankin suhteen. Siitä hän ei ole huolissaan, että kristinuskon puolue, kristillisdemokraatit, ovat hallituksessa siunanneet miljardiluokan tulonsiirrot rikkaille: puutteenalaisia kuritetaan lisää, eikä anneta sitä toista ihokasta tarvitseville.

Kristillisdemokraattien puheenjohtaja, ministeri **Sari Essayah** vastasikin *HS*:n mainiossa haastattelussa 8.8. kysymykseen, miten Jeesus arvioisi hallituksen talouspolitiikkaa, että ”tämä on minusta niin absurdi kysymys”. Vuosi sitten Essayah ilmoitti, että eräät oppositiopuolueet ovat ”suorastaan riski Suomen turvallisuudelle” ja tuli samalla ilmoittautuneeksi demokratian vastustajaksi. Siitä hän ei ollut huolissaan, minkälaista turvattomuutta puolueensa nykyisessä hallituksessa aiheuttaa päätöksillä, jotka lisäävät eriarvoisuutta, köyhyyttä ja epätoivoa omassa yhteiskunnassamme.

Özcan hyväksyy myös sijoittamisen, kohtuuden nimissä. Mutta missä menee raja? Sijoittaminen on periaatteessa oman hyvän eli varallisuuden kasvattamista. Sijoitettava raha ei tule taivaasta, vaan se on peräisin yhteisestä rahankierrosta. Tässä Raamattu on kaksijakoinen. Toisaalta kehotetaan ottamaan vastaan kiitollisuudella se mitä Herra antaa ja esitetään vertauksia viisaasta taloudenhoidosta ja leiviskän sijoittamatta jättämisen kirouksesta, kun toisaalla varoitetaan: ”Helpompi on kamelin mennä neulansilmästä” jne. Totisesti, kirkko on leiviskänsä hyvin hoitanut.

Toimittaja **Niilo Rantala** ”Tuhat merkkiä taivaasta” -kolumnissaan on tehnyt maaseutukierroksen. Hän näkee, että joka pitäjässä ylpeyksiä ovat kirkko ja kirjasto. Hän näkee, että kumpaakin instituutiota vaalitaan ”erityisellä rakkaudella”. Kirjaston suhteen näin paljolti onkin, mutta voi miettiä, kuinka paljon vaaliminen näkyy esim. sunnuntaikirkoissa. Rantalan mielestä kirkot ovat kuitenkin ”pitäjänylpeyksiä”. Toisaalta lopussa hän hieman pessimistissävyisesti kysyy ”vaan kuinka käy?”

Pessimismiin onkin syytä, jos vertaa kirjastojen ja kirkkojen käyntimääriä. Vaikka nyt eräissä poliittisissa kommenteissa onkin esiintynyt mielipiteitä siitä, että kirjastojen ei pitäisi olla yhteiskunnan prioriteeteissa kovin korkealla, tulevat ne säilymään käyttöasteeltaan valovuosien kaukana kirkkojen vastaavista.